

Βεροίας Παντελεήμων: «Ο μακαριστός Ηγούμενος, είχε καημό να τελειώσει τον Ναό του Αγίου Λουκά»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Το απόγευμα της Τρίτης, 4ης Μαρτίου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στην Ακολουθία του Μεγάλου Αποδείπνου και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού στην Ιερά Μονή Παναγίας Δοβρά Βεροίας.

Για ακόμη μία Τρίτη ευλαβείς πιστοί από την Ημαθία και την ευρύτερη περιοχή κατέκλυσαν τον Ιερό Ναό του Αγίου Λουκά του Ιατρού, όπου θησαυρίζεται τεμάχιο του Ιερού του Λειψάνου, για να λάβουν τη χάρη και την ευλογία του Αγίου και να τον ευχαριστήσουν για τα πολυάριθμα θαύματα που επιτελεί.

Η Ιερά Ακολουθία μεταδόθηκε απευθείας στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως,

στην αντίστοιχη σελίδα στο Facebook και στον ραδιοφωνικό σταθμό «Παύλειος Λόγος 90,2 FM».

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Παντελεήμων στην ομιλία του ανέφερε μεταξύ άλλων:

Είσηλθαμε καί φέτος μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ στήν περίοδο τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, στήν κατανυκτική αὐτή περίοδος τοῦ χρόνου κατά τήν ὁποία ἡ Ἐκκλη-σία μας μᾶς προτρέπει στή μετά-νοια καί στήν ἐκζήτηση τοῦ ἐλέους καί τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό καί πρίν νά εἰσέλθουμε ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς προέβαλε καί μᾶς διδάσκει τή μεγάλη ἀρετή τῆς συγχωρήσεως καί τῆς συγγνώμης, καλώντας μέ τόν Ἑσπερινό τῆς συγχωρήσεως, πού ψάλαμε τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρι-νῆς, νά ζητήσουμε τή συγχώρηση ἀπό τούς ἀδελφούς μας προκειμέ-νου νά λάβουμε τή συγχώρηση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο προβάλλει ἡ Ἐκκλησία μας τή συγχώρηση στήν ἀρχή τῆς Μεγάλης Τεσσα-ρα-κοστῆς, εἶναι γιατί ἡ συγχώρηση ἀποτελεῖ ἀπαραίτητη προϋπόθεση κάθε πνευματικῆς ἐργασίας.

Ὁ Χριστός μᾶς ἔχει διδάξει, γρά-φει ὁ ἅγιος Λουκᾶς, ἀρχιεπί-σκοπος Συμφερουπόλεως, τή συγχώρηση μέ ἕναν μοναδικό τρόπο.

Τί μᾶς εἶπε; «Ἐάν ἀφῆτε τοῖς ἀν-θρώποις τά παραπτώματα αὐ-τῶν, ἀφήσει καί ὑμῖν ὁ πατήρ ὑμῶν ὁ οὐ-ράνιος· ἐάν δέ μή ἀφῆτε τοῖς ἀν-θρώ-ποις τά παραπτώματα αὐ-τῶν, οὐδέ ὁ πατήρ ὑμῶν ἀφήσει τά πα-ρα-πτώματα ὑμῶν».

Εἶναι πολύ φοβερά αὐτά τά λόγια τοῦ Κυρίου μας, γράφει ὁ ἅγιος Λουκᾶς. Ἄν δέν συγχωροῦμε τά παραπτώματα τοῦ πλησίον μας, τότε καί ὁ Χριστός, στή φοβερά του Κρίση, δέν θά συγχωρήσει τίς δικές μας ἁμαρτίες μας.

Στούς βίους τῶν ἀγίων, συνεχίζει ὁ ἅγιος Λουκᾶς, ὑπάρχουν ἀρκετά παρα-δείγματα ἀνθρώπων πού τι-μω-ρήθηκαν, ἐπειδὴ δέν ἤθελαν νά συγχωρήσουν τόν ἀδελφό τους.

Ὁ ἱερομόναχος Τί-τος, λέγει ὁ ἅγιος, τῆς Λαύρας τῶν Σπηλαίων τοῦ Κιέβου, βρισκό-ταν στήν ἐπιθα-νάτια κλίνη. Μα-ζεύ-τηκε γύρω του ὅλη ἡ ἀδελ-φό-τητα τῆς Μονῆς. Ὅλοι ἤξεραν ὅτι ὑπάρχει παλιά ἔχθρα μεταξύ τοῦ Τίτου καί τοῦ διακόνου Εὐαγγρίου, γι' αὐτό καί ἔφεραν τόν Εὐάγριο νά συμφιλι-ω-θεῖ μέ τόν Τίτο, πρίν νά

πεθάνει.

Ὁ μακάριος Τίτος, μόλις τόν εἶδε, σηκώθηκε στό κρεβά-τι του, ἔσκυψε μπροστά στόν Εὐάγριο τό κεφάλι του καί τοῦ ζήτησε συγγνώμη. Ἀλλά ὁ σκληρόκαρδος Εὐάγριος τοῦ ἀπήντησε μέ ἕναν τρομερό λό-γο: «Δέν θά σέ συγχωρήσω οὔτε σ' αὐτή τή ζωή οὔτε στή μέλλουσα».

Μόλις τό εἶπε αὐτό ἔπεσε νεκρός, καί ὁ μακάριος Τίτος, πού ἦταν στήν ἐπιθανάτια κλίνη, σηκώθηκε ὑγιής ἀπό τό κρεβάτι του. Διη-γή-θηκε μάλιστα στούς ἀδελφούς του ὅτι εἶδε τούς ἀγγέλους καί τούς δαίμονες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μαζευτεῖ γύρω ἀπό τό κρεβάτι του. Οἱ δαί-μονες ἤθελαν νά πάρουν τήν ψυχή του, διότι εἶχε ἔχθρα μέ τόν Εὐ-άγριο, ἐνῶ οἱ ἄγγελοι ἔκλαιαν γι' αὐτόν.

Μόλις ὅμως ὁ Εὐάγριος εἶπε τόν φοβερό ἐκεῖνο λόγο, ἕνας ἄγγελος μέ φλογισμένο δόρυ τόν χτύπησε καί ἀμέσως ὁ Εὐάγριος ἔπεσε νε-κρός. Ὁ ἴδιος ἄγγελος πῆρε τό χέρι τοῦ Τίτου, τόν θεράπευσε καί τόν σήκωσε ἀπό τό κρεβάτι του.

Αὐτό δέν εἶναι βέβαια τό μονα-δι-κό παράδειγμα πού μᾶς διδάσκει τή συγχώρηση καί τή σημασία της. Πρῶτος ἄλλωστε μᾶς τήν δίδαξε ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος συγχωροῦσε τούς πάντες. Συγχώρησε τόν ληστή, τόν τελώνη, τήν πόρνη ἀλλά καί αὐ-τούς οἱ ὁποῖοι τόν σταύρωσαν, καί μᾶς δίδαξε μέ τήν παραβολή τοῦ ὀφειλέτου τήν ἀνάγκη νά συγχω-ροῦμε, γιά νά βροῦμε καί ἐμεῖς τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἄς προσέξουμε, λοιπόν, ἀδελφοί μου, καταλήγει ὁ ἅγιος Λουκᾶς, γιατί πολλές φορές ἀντί νά εἴμαστε ἐλεήμονες καί εὐσπλαγχνοι, ὅπως μᾶς θέλει ὁ Θεός, γινόμαστε ἄσπλαγ--χνοι καί σκληροί καί δέν συγχωροῦμε τούς συνανθρώπους μας, ἀκόμη καί γιά τό παραμικρό φταίξιμό τους.

Ὅμως ἡ ψυχή πού δέν εἶναι εὐσπλαγχνική, εἶναι ἄρ-ρω--στη καί πάσχει ἀπό τήν πιό φοβερή καί θανατηφόρα ἀσθένεια, πάσχει τό μί-σος, τό ὁποῖο δέν κατατρώει μόνο τόν ἀδελφό μας τόν ὁποῖο μισοῦμε ἀλλά καί ἐμᾶς τούς ἴδιους καί μᾶς ἀπομακρύνει ἀπό τόν Θεό.

Τόν μόνο πού πρέπει νά μισοῦμε εἶναι ὁ διάβολος, γιατί αὐτός εἶναι ὁ αἷτιος κάθε κακίας καί αὐτός ὁ ὁποῖος σπέρνει στήν ψυχή μας τό μίσος καί τήν ἄσπλαχνία, μέ σκο-πό νά μὴν μᾶς ἀφήσει νά συγ-χω-ρή-σουμε τούς ἀδελφούς μας ἀλλά οὔτε καί νά ζητήσουμε συγχώρηση, μέ σκοπό νά μᾶς ἀποξενώσει ἀπό τόν Θεό.

Ὁ Κύριος ὅμως μᾶς ζητᾷ νά συγ-χωροῦμε, δίνοντάς μας καί ὁ ἴδιος τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν μας κάθε φορά πού τοῦ τήν ζητοῦμε, γιατί χωρίς νά ἔχουμε διευθετήσῃ τίς σχέσεις μας μέ τόν Θεό ἀλλά καί τίς σχέσεις μας μέ τούς ἀνθρώπους, οὔτε νά ἀγωνισθοῦμε μποροῦμε οὔτε καί νά ἐπιτύχουμε ὁτιδήποτε.

Καθώς εὐρισκόμεθα στήν ἀρχή τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρα-κο-στῆς, ἄς συγχωρήσουμε τούς ἀδελφούς μας πού μᾶς πίκραναν, πού μᾶς στε-νοχώρησαν, πού μᾶς κατηγόρησαν, μᾶς ἀδίκησαν, γιά νά βροῦμε καί ἐμεῖς ἔλεος καί χάρη ἀπό τόν Θεό καί νά ζήσουμε ὅπως πρέπει καί ὅπως ἔχουμε ἀνάγκη τήν Ἀγία καί Μεγάλη Τεσσαρα-κο-στή.

Ίσως πολλοί ἐξ ὑμῶν πληροφορηθήκατε ὅτι πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες ἡ Ἱερά μας Μονή ἔζησε ἕνα μεγάλο πένθος. Ἐχασε τόν ἡγούμενό της. Ἐχασε τόν πνευματικό της πατέρα. Ἦταν αὐτός ὁ ὁποῖος ἐργάσθηκε ἐπὶ τριάντα χρόνια ἐδῶ, στή Μονή τῆς Παναγίας Δοβρᾶ, τήν ὁποία βρῆκε χωρίς φῶς, χωρίς νερό, χωρίς ἕνα κρεβάτι, καί αὐτός μέ ὅλη του τήν παρουσία τήν ἐπλούτισε.

Ἐφτιαξε πρωτίστως τόν ναό, τόν ἐστόλισε, ὅπως ἔπρεπε, διότι ἦταν ἐγκαταλελειμένος, καί μετά ἔφτιαξε ὅλα αὐτά τά κτίρια, τά περισσότερα θά ἔλεγα, τά ὁποῖα ὑπάρχουν καί τά ὁποῖα φιλοξενοῦν τήν Ἀδελφότητα.

Καί μέσα ἀπό τίς ἀσθένειες, μέσα ἀπό τίς δοκιμασίες πού ὑπέφερε, τόν κάλεσε ὁ Κύριος γιά νά συνεχίσει στήν ἄλλη ζωή τήν πορεία του, νά προσεύχεται καί γιά τήν Ἀδελφότητα καί γιά ὅλους ὅσους ἐξομολογοῦντο σέ ἐκεῖνον, ἦταν πνευματικά του παιδιά, ἀλλά καί γιά ὅλους μας, ὅσους ἐρχόμαστε στόν ἅγιο Λουκᾶ, γιατί ζοῦσε τά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων, καί μέρα-νύχτα προσήύχετο στόν ἅγιο Λουκᾶ νά τούς χαρίσῃ τήν ὑγεία, νά τούς χαρίσῃ τήν πνευματική εὐλογία.

Ἔτσι, λοιπόν, ζοῦμε μία χαρμολύπη. Ἀφενός μέν γιατί σωματικά στερούμεθα τήν παρουσία του ἐδῶ στή Μονή, στόν ναό τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, ἀφετέρου δέ γιατί ἔχουμε αὐτή τήν πνευματική χαρά ὅτι εἶναι κοντά στόν Θεό, προσεύχεται γιά ὅλους μας, γιά τά πνευματικά του παιδιά, γιά τήν Ἀδελφότητα καί γιά τόν ναό ἀκόμη τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, πού τό εἶχε καημό πότε θά τελειώσῃ. Θά τό ζήσῃ ἀπό τόν οὐρανό. Ἄς ἔχουμε τήν εὐχή του.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο ἄλμπουμ:](#)

